

+

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ
ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ, ΤΗΝ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΑ

Ἐποιήθη
ἐν Ἀγίῳ Ὄρει τοῦ Ἀθωνος

* βια' * 2011

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΑΡΘΕΝΟΜΑΡΤΥΡΑ ΜΑΡΚΕΛΛΑΝ,
ΤΗΝ ΧΙΟΠΟΛΙΤΙΔΑ

* * *

Μετὰ τό, Εὐλογητός, ὁ ψαλμός 142

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου. Εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου·καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιοθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος·καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπεν τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσόν μοι τὸ πρῶτὸ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον.

Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με.

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολεθρεύσεις τοὺς ἐχθροὺς μου· καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλός σου εἰμι.

τό, Θεὸς Κύριος καὶ τὰ Τροπάρια

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς παρθενίας τὸ παμμύριστον ἄνθος,
καὶ τῆς ἀγνείας ὁλοκαύτωμα θεῖον,
Μαρκέλλαν εὐφημήσωμεν ἀμνάδα τοῦ Χριστοῦ,

πόθῳ ἐξαιτούμενοι πρὸς Θεὸν ἱκεσίας,
εἰς σωμάτων ἱασιν καὶ ψυχῶν θεραπείαν,
ἀπαλλαγὴν τε νέφους τῶν παθῶν,
ὅσοι τὴν μνήμην,
αὐτῆς ἐορτάζομεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὅμοιον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε,
τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι,
εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα,
τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσούτων κινδύνων,
τίς δὲ διεφύλαξεν,
ἕως νῦν ἐλευθέρους,
οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ,
σοὺς γὰρ δούλους σῴζεις αἰεὶ,
ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός·

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος
τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς
ἀμαρτίας μου καθάρισόν με.

Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιόν
μού ἐστιν διὰ παντός.

Σοὶ μόνῳ ἥμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως
ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσῃς ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με
ἡ μήτηρ μου.

Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς
σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι.

ῤαντιεῖς με ὑσώπῳ, καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με, καὶ ὑπερ
χίονα λευκανθήσομαι.

Ἀκουτιεῖς με ἀγαλλιάσιν καὶ εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα
τεταπεινωμένα.

Απόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον.

Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριζόν με.

Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσιν.

Ῥῥσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου.

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου.

Ὅτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἄν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις.

Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει.

Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τεῖχη Ἱερουσαλήμ.

Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα.

Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ὁ κανὼν, οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Εὐχον ὑπὲρ τιμώντων σε, σεμνὴ Μαρκέλλα. Ἀ(θανάσιος)».

Ωιδὴ α'. Ἦχος πλ.δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Ἐν πόθῳ Μαρκέλλα μάρτυς Χριστοῦ,
τὰς σὰς ἱκεσίας,
ἐξαιτούμεθα οἱ πιστῶς,
τὴν πάνσεπτον μνήμην σου τιμῶντες,
καὶ προβαλλόμενοι πρέσβιν πρὸς Κύριον.

Ὑψοῦσα τὰς χεῖράς σου πρὸς Θεόν,
Μαρκέλλα τὴν χάριν,

καταβίβαζε πρὸς ἡμᾶς,
τοὺς ὄντας εἰς πέλαγος τοῦ βίου, καὶ τρικυμίαις παθῶν κινδυνεύοντας.
Χριστοῦ ἀγαπήσασα ἐντολάς,
Μαρκέλλα ἐτήρεις,
ἐν ἀγνότητι σεαυτήν,
διὸ καὶ τοῖς ὅσοι τὴν ἀγνείαν,
ἀκολουθοῦσιν εὐχαῖς σου ἐνίσχυσον.

Θεοτοκίον

Οὐδὲν ἕτερόν τι τοῦ σοῦ Υἱοῦ,
ὑπάρχει Παρθέने,
ποθεινότερον ἐν τῇ γῇ,
διὸ τῶν ὑμνούντων σε ἐκ πόθου,
νυμφαγωγὸς πρὸς Αὐτὸν Μῆτερ φάνηθι.

Ωιδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ὑπεράνω φανεῖσα,
τῶν γεηρῶν πάνσεμνε,
ὀπισθεν Χριστοῦ ἠκολούθεις,
Μαρκέλλα λέγουσα·
Δέσποτα σῶσόν με,
ὥς καὶ τοὺς σοὶ πεποιθότας,
πειρασμῶν καὶ θλίψεων,
τοῦ πολεμήτορος.

Ὑφανὰς σου Μαρκέλλα,
θεοφιλῶς ζήσασα,
τὸν ψυχῆς πολύχρουν χιτῶνα,
ὄνπερ ἐφοίνιξας,
σεπτοῖς σου αἵμασι,
καὶ παρρησίᾳ πρεσβεύεις,
τῷ Χριστῷ ἐκάστοτε,
ὑπὲρ τιμώντων σε.

Πνιγηραὶ περιστάσεις,
ἀσθενειῶν θλίβουσι,
καὶ τοῦ βίου δύσαχθα ἄγχη,
ἡμᾶς συνέχουσιν,
ὅθεν προσπίπτομεν,
τῇ χάριτί σου Μαρκέλλα,
ἵνα τούτων τάχιστα,
δῶς ἡμῖν ἄνεσιν,

Θεοτοκίον

Ἐν τῇ θείᾳ σου σκέπῃ,
ὥσπερ στρουθοὶ τρέχομεν,
ὅπως λυτρωθῶμεν Παρθένε,
δεινοῦ ἰέρακος,
οὗπερ διάλυε,
τὰς ψυχοφθόρους παγίδας,
δί' ὧν τὴν ἀπώλειαν,
ἡμῶν ἐργάζεται.

Διάσωσον, σεμνὴ Μαρκέλλα παρθενομάρτυς, ἀπὸ παντοίων
βιοτικῶν περιστάσεων, ἡμᾶς τοὺς ὅσοι σου πιστῶς, ἐπικαλούμεθα
μεσιτείαν.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ, πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι, τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Κάθισμα. Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Μαρκέλλα σεμνὴ, παρθένε χριστοέραστε, κινδύνων ἡμᾶς, ἀπάλλαττε
πρεσβείαις σου, καὶ Κυρίῳ σύναψον, τοὺς τιμῶντας σεπτὴν σου
ἄθλησιν,
ἵνα σὺν πᾶσι τοῖς χοροῖς, Ἁγίων Τοῦτον ἴδωμεν.

Ὡδὴ δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ῥῦσαι Μάρτυς πολύαθλε,
λύσσης φιλοσάρχου τοὺς πίστει μέλποντας,
τὴν ὑπὲρ ἀγνείας ἄθλησιν,
καὶ τὴν διὰ ξίφους σου τελείωσιν.

Τὸν ἀγνότατον ἔρωτα,
τὸν πρὸς τὸν Δεσπότην ἡμῖν ἐγκαίνισον,
ὦ Μαρκέλλα μάρτυς ἔνδοξε,
δί' Ὅν μολυσμὸν σαρκὸς ἐμίσησας.

Ἰερὸν ὥσπερ σφάγιον,
τῆς Χριστοῦ ἀγάπης Μαρκέλλα γέγονας,
διὸ πᾶσι τοῖς τιμῶσί σε,
δώρησαι ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον

Μεγαλύνομεν Πάναγνε,
τὴν ὑπὲρ ἀγγέλους σου καθαρότητα,
δί' ἧς γέγονας παλάτιον,
τοῦ Χριστοῦ ἀγνότητα διδάξαντος.

Ωιδὴ ε' . Φώτισον ἡμᾶς.

Ὡσπερ νυμφικὴν,
προῖκα δέδωκας τὸ αἷμά σου,
τῷ Ἰησοῦ Μαρκέλλα ἔνδοξε,
Οὗ τὴν ἀγάπην,
τοῖς τιμῶσί σε χορήγησον.

Νίκην κατ' ἐχθροῦ,
ὦ Μαρκέλλα κατενίκησας,
ὃν καὶ ἡμᾶς νικᾶν ἀξιώσον,
ὅταν προσβάλῃ,
δελεάσμασιν ὁ δόλιος.

Τοὺς ἡδονικοὺς,
λογισμοὺς μακρὰν ἐκδίωξον,
τῶν φιλοάγων ὦ χριστόαθλε,
καὶ ἀντὶ τούτων,
τὴν Κυρίου μνήμην δώρησαι.

Θεοτοκίον

Ὡς ἀγνή ἀγνοὺς,
ὕμνητάς σου διατήρησον,
Θεοχαρίτωτε Παρθένε Μαριάμ,
ὥσπερ Μαρκέλλαν,
τῆς ἀγνείας θῦμα ἄμωμον.

Ὡιδὴ Ζ'. Τὴν δέξιν.

Νεότητα, ὦ Μαρκέλλα φύλαξον,
μολυσμοῦ καὶ ἀκαθάρτου ἐννοίας,
δώρησαι δέ,
τὴν εἰρήνην Κυρίου,
ὅταν σαρκὸς ἐξεγείρηται πόλεμος,
καὶ στήσον πόδας τῆς ψυχῆς,
ἐν καιρῷ δοκιμῆς καὶ πυρώσεως.

Σταυρώσασα,
σεαυτὴν ὑπήνεγκας,
ὦ Μαρκέλλα φιληδόνου πατρός σου,
τὸν μυσαρὸν,
διωγμὸν καὶ ἐξῆλθες,
τοῦ πειρασμοῦ νικηφόρος ἀθλήτρια·
διὸ παράσχου καὶ ἡμῖν,
κατ' ἐχθροῦ νικητήρια πάνσεμνε.

Ἐν ὥρᾳ με,
σκαιωρίας σκέπασον,
ὦ Μαρκέλλα τῇ Θεοῦ τῇ δυνάμει,

καὶ δροσισμόν,
τῇ ψυχῇ μου παράσχου,
ἵνα ἐξέλθῃ ἐν τέλει νικήτρια,
κατέχουσα πρὸ ὀφθαλμῶν,
παρουσίαν Χριστοῦ ἀδιάλειπτον.

Θεοτοκίον

Στενάζομεν,
Θεοτόκε ἄχραντε,
εὕρισκόμενοι σαρκὸς τῇ δουλείᾳ,
ἥτις σφοδρῶς,
τὰς ψυχὰς καταθλίβει,
ὥς φαραὼ Ἰσραὴλ πάλαι ἔθλιβε,
διὸ προσπίπτομεν θερμῶς,
καὶ Μωσῆν σε γενέσθαι αἰτούμεθα.

Διάσωσον, σεμνὴ Μαρκέλλα παρθενομάρτυς, ἀπὸ παντοίων
βιοτικῶν περιστάσεων, ἡμᾶς τοὺς ὅσοι σου πιστῶς, ἐπικαλούμεθα
μεσιτεῖαν.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν
ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὥς ἔχουσα μητρικὴν παρῴρησίαν.

Κοντάκιον. Ἦχος β'. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Τὸν φιλήδονον κύνα συνέθλιψας,
τὴν ἀγνείαν Μαρκέλλα φυλάξασα·
ὅθεν σχοῦσα, τὴν παρῴρησίαν πρὸς τὸν Ἰησοῦν,
αἰὲν πρέσβευε Αὐτῷ,
παρθενομάρτυς ἀγαθὴ
παρασχεῖν ἡμῖν δύναμιν,
ὅπως καταπατῶμεν,
πάσας σαρκὸς ὀρέξεις,
καὶ κληρονόμοι τῆς Αὐτοῦ,
Βασιλείας γενώμεθα.

Προκείμενον. Θαυμαστός ὁ Θεός, ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ.

Στίχ. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

(κα' 12-19).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακάς, ἄγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου· ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον. Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι· ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἥ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν. Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων καὶ συγγενῶν καὶ φίλων καὶ ἀδελφῶν, καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν, καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ θριξέτε ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Δόξα Πατρί.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη,
τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ προσόμοιον.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

ὦ Μαρκέλλα πάνσεμνε,

Χριστοῦ ἡ ἄμωμος νύμφη,
 τὰς δεήσεις πρόσδεξαι,
 ἅς περ σοι προσάγομεν οἱ τιμῶντές σε.
 Ἀσθενείας δίωκε,
 τὰς ψυχῆς καὶ σώματος,
 καὶ σαρκὸς ὁρμὰς κατεύνασον,
 τὰς ὥσπερ κύματα,
 κατὰ τῶν πιστῶν ἐγειρόμενα·
 τοῖς πᾶσι καθαρότητα,
 λογισμῶν καὶ πράξεων δώρησαι,
 ὅπως εὐγνωμόνως,
 δοξάζωμεν τὸν στέφει σε λαμπρῶ,
 ἀξίως στέψαντα Κύριον,
 ὡς παρθενομάρτυρα.

Ὡιδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐν νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ,
 βοηθὸς ἡμῖν φάνηθι ἐν ταῖς θλίψεσι,
 Μαρκέλλα καὶ τὰς νόσους,
 θεράπευσον σωμάτων,
 καὶ ψυχῶν τῶν τιμώντων σε,
 ἔχεις καὶ γὰρ ἐκ Θεοῦ,
 τὴν χάριν ἰαμάτων.

Μὴ παρίδης Μαρκέλλα,
 τὰς αἰτήσεις τῶν ὅσοι ἐπικαλοῦνταί σε,
 καὶ λύσιν ἐξαιτοῦνται,
 τῶν προβλημάτων βίου,
 καὶ παθῶν τὴν εἰρήνευσιν,
 ἃ ἐπεγείρει ἐχθρός,
 ἀρχαῖος καθ' ἐκάστην.

Ναοὺς ἔχοντες θείους,
 καὶ σκηνώσεις τὰ σώματα οἱ χριστώνυμοι,
 ψυχῶν τῶν ἀθανάτων,

αἰτούμεθα Μαρκέλλα,
ταῖς θερμαῖς ἱκεσίαις σου,
ἐξαγιαῖζειν αὐτά, ὡς οἶκους Παρακλήτου.

Θεοτοκίον

Ἦνεώχθησαν πύλαι,
Παραδείσου Παρθένε τῷ θείῳ τόκῳ σου,
διὸ καταξιώσαις,
ἡμᾶς τοὺς σὲ ὑμνοῦντας,
τούτου ὅπως δοξάζωμεν,
τὸν ἐξ ἀγνῆς σου σαρκός,
Χριστὸν σωματωθέντα.

Ὡιδὴ η' . Τὸν Βασιλέα.

Μνήμην Κυρίου,
ἐν ταῖς καρδίαις Μαρκέλλα,
τῶν τιμώντων σε ἔνθες ἀσαλεύτως,
ὅπως ἀμαρτίας,
ἐκφεύγωμεν αἰτίας.

Ἄγνους συντήρει,
ἐκ τῆς σαρκὸς ἀπωλείας,
τοὺς ἀσκοῦντας Μαρκέλλα παρθενίαν,
ὅπως ἀγνοτάτῳ,
Κυρίῳ ἐνωθῶσι.

Ῥῦσαι καρκίνου,
καὶ ψυχικῆς ἀσθενείας,
τοὺς προστρέχοντας τῇ σῇ μεσιτεΐᾳ,
ὅπως εὐγνωμόνως,
Μαρκέλλα σὲ τιμῶσι.

Θεοτοκίον

Κύκλω ψυχῆς μου,
περιπατοῦσιν Παρθένε,
οἱ ἀπώλειαν ταύτης ἐκζητοῦντες,
οὓς ὡς νέφη πόρρω,
ἐκδίωξον εὐχαῖς σου.

Ωιδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἐπάκουσον Μαρκέλλα,
τῶν ἀσπαζομένων,
τὴν ἱεράν σου εἰκόνα ἐκάστοτε,
καὶ προβαλλόντων σε πρέσβιν,
πρὸς τὸν Φιλάνθρωπον.

Λιμὴν Χριστοῦ Μαρκέλλα,
φάνηθι τοῖς ὅσοι,
ἐκ τρικυμίας τοῦ βίου ποντίζονται,
καὶ ἐκ πνιγμοῦ ἀπωλείας,
τούτους διάσωζε.

Λειμῶνα πανευώδη,
ἔγνωμεν σὸν βίον,
καὶ τὸ μαρτύριον μάρτυς χριστόστεπτε,
ἐξ οὗ τὴν μίμησιν δίδου,
τοῖς εὐφημοῦσί σε.

Αείποτε τὰς χεῖρας,
ὑψωσον Μαρκέλλα,
πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν Ὄν ἠγάπησας,
καὶ τῶν δεήσεων λύσιν,
αἶτει τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον

Ἀγάπης σου τὰ σπλάγχνα,
πώποτε μὴ κλείσης,

τοῖς σὲ δοξάζουσι Μῆτερ Πανάμωμε,
καὶ σὺν Μαρκέλλῃ Κυρίῳ, αἰὶ πρεσβεύετε.

εἶτα ἐπιψάλλομεν τό,

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς,
μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον,
τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον,
καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβὶμ,
καὶ ἐνδοξωτέραν,
ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ,
τὴν ἀδιαφθόρως,
Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν,
τὴν ὄντως Θεοτόκον,
σὲ μεγαλύνομεν.

καὶ τὰ Μεγαλυνάρια

Χλαῖναν παρθενίας πορφυραυγῇ,
αἵμασιν οἰκείοις,
βεβαμμένην ἀθλητικῶς,
φέρουσα Μαρκέλλα,
τῷ Λόγῳ ἐνυμφεύθης,
τμηθεῖσα τῷ πατρώῳ,
χειρὶ ὡς πάνσεμνος.

Δέχου προστρεχόντων σοι τὰς εὐχάς,
καὶ ταύτας ἐκπλήρου,
ίκετεύουσα τὸν Χριστόν,
ὑπὲρ Οὗ τὸ αἷμα,
ἐξέχεας Μαρκέλλα,
καὶ Παραδείσου εὗρες,
θείαν κατοίκησιν.

Τοῖς ἐνασκουμένοις θεοφιλῶς,

ἐν Χριστοῦ ἀγνείᾳ,
συμπαράστηθι σαῖς εὐχαῖς,
ὡς ἀγνείας θῦμα,
Μαρκέλλα ἀγνοτάτη,
τῶν φιλοσάρκων σμήνη,
ἐχθρῶν διώκουσα.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί,
Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς,
οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου,
ποιήσατε πρεσβείαν,
εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

*Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.
καὶ τὰ τροπάρια*

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς. Πάσης γὰρ ἀπολογίας
ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ
προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί.

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῇς ἡμῖν
σφόδρα, μηδὲ μνησθῇς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν ὡς
εὐσπλαγχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς
ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαός σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου
ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη
Θεοτόκε. Ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχήσαιμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν
περιστάσεων. Σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

*Εἰς τὴν ἀπόλυσιν ψάλλομεν τὸ παρὸν προσόμοιον.
Ἦχος β.' Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.*

Δεῦτε τὴν ἀμνάδα τοῦ Χριστοῦ,
Χίου τὸ πανεύοσμον ἄνθος, Μαρκέλλαν στέψωμεν,
μελιόρύτοις ἄσμασι, καὶ ἐκζητήσωμεν,
τὰς πρεσβείας πρὸς Κύριον, ὑπὲρ Οὗ γενναίως,
ἄθλησιν ὑπέμεινε καὶ τὴν ξιφότητην,
ὅπως ἐκδιώξῃ τὰς νόσους, ἀπὸ τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων,
ὡς εὐχῶν πλουτοῦσα τὴν ἐκπλήρωσιν.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου,
καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς,
ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.
Τὴν παῖσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ,
φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Ἐκ παντοίων κινδύνων τοὺς δούλους σου,
φύλαττε, εὐλογημένη Θεοτόκε,
ἵνα σε δοξάζωμεν, τὴν ἐλπίδα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τῇ πρεσβείᾳ, Κύριε, πάντων τῶν Ἀγίων,
καὶ τῆς Θεοτόκου,
τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν,
καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτίρων.

Δι' εὐχῶν.

* * *

Στίχοι

Δέξαι εὐμενῶς, Μαρκέλλα τὰς αἰτήσεις,
Καὶ ταχέως πλήρωσον πρὸς τὸ συμφέρον.

